प्रमोदने श्वापदपक्षिरक्षसां जनक्षये वर्त्तति तत्र दारुणे । महाबलास्ते कुपिताः परस्परं निषूदयन्तः प्रविचेरुरोजसा ।
ततो बले भृशलुलिते परस्परं निरीक्ष्यमाणे रुधिरौघसंप्लुते । दिवाकरेऽस्तं गिरिमास्थिते शनैरुभे प्रयाते शिविराय भारत ।

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि संशप्तकवधपर्व्वणि सङ्कुलयुद्धे द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ ३२ ॥ समाप्तञ्च संशप्तकवधपर्व्व ॥

॥ अथाभिमन्युवधपर्व्व ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ पूर्व्वमस्मासु भग्नेषु फाल्गुनेनामितौजसा । द्रोणे च मोघसङ्कल्पे रक्षिते च युधिष्ठिरे ।
सर्व्वे विध्वस्तकवचास्तावका युधि निर्ज्जिताः । रजस्वला भृशोद्विग्ना वीक्षमाणा दिशो दश ।
अवहारं ततः कृत्वा भारद्वाजस्य सम्मते । लब्धलक्षैः परैर्हीना भृशावहसिता रणे । १४५५
श्लाघमानेषु भूतेषु फाल्गुनस्यामितान् गुणान् । केशवस्य च सौहार्द्दं कीर्त्त्यमानेऽर्ज्जुनं प्रति ।
अभिशस्ता इवाभूवन् ध्यानमूकत्वमास्थिताः । ततः प्रभातसमये द्रोणं दुर्य्योधनोऽब्रवीत् ।
प्रणयादभिमानाच्च द्विषद्भ्यश्च दुर्म्मनाः । शृण्वतां सर्व्वयोधानां संरब्धो वाक्यकोविदः ।
नूनं वयं वध्यपक्षा भवेता द्विजसत्तम । तथाहि नाग्रहीः प्राप्तं समीपेऽद्य युधिष्ठिरं ।
इच्छतस्ते न मुच्येत चक्षुःप्राप्तो रणे रिपुः । जिघृक्षतो रक्ष्यमाणः सामरैरपि पाण्डवैः । १४६०
वरं दत्त्वा मम प्रीतः पश्चादिच्छतवानसि । आशाभङ्गं न कुर्व्वन्ति भक्तस्यार्य्याः कथञ्चन ।
ततोद्वीतस्तथोक्तः सन् भारद्वाजोऽब्रवीन्नृपं । नार्हसे मां तथा ज्ञातुं घटमानं तव प्रिये ।
ससुरासुरगन्धर्व्वाः सयक्षोरगराक्षसाः । नालं लोका रणे जेतुं पाल्यमानं किरीटिना ।
विश्वस्तट् यत्र गोविन्दः पृतनानीस्तथाऽर्ज्जुनः । तत्र कस्य बलं क्रामेदन्यत्र त्र्यम्बकात्प्रभो ।
सत्यं तात ब्रवीम्यद्य नैतज्ज्ञात्वन्यथा भवेत् । अथैषां प्रवरं वीरं पातयिष्ये महारथं । १४६५
तच्च व्यूहं विधास्यामि योऽभेद्यस्त्रिदशैरपि । योगेन केनचिद्राजन्नर्ज्जुनस्त्वपनीयतां ।
नह्यज्ञातमसाध्यं वा तस्य सङ्ख्येऽस्ति किञ्चन । तेन ह्युपात्तं सकलं सर्व्वं ज्ञानमितस्ततः ।
द्रोणेन व्याहृते ह्येवं संशप्तकगणाः पुनः । आक्रयन्ताऽर्ज्जुनं सङ्ख्ये दक्षिणामभितो दिशं ।
ततोऽर्ज्जुनस्याथ परैः सार्द्धं समभवद्रणः । तादृशोयादृशो नान्यः श्रुतो दृष्टोऽपि वा क्वचित् ।
तत्र द्रोणेन विहितो व्यूहो राजन्नशोभत । चरन् मध्यन्दिने सूर्य्यः प्रतपन्निव दुर्द्दृशः । १४७०
तच्चाभिमन्युर्व्वचनात् पितुर्ज्येष्ठस्य भारत । विभेद दुर्भिदं सङ्ख्ये चक्रव्यूहमनेकधा ।
स कृत्वा दुष्करं कर्म्म हत्वा वीरान् सहस्रशः । षट्सु वीरेषु संसक्तो देहःशासनिवशङ्गतः ।
सौभद्रः पृथिवीपाल जहौ प्राणान्परन्तप । वयं परमसंहृष्टाः पाण्डवाः शोककर्षिताः ।
सौभद्रे निहते राजन्नवहारमकुर्म्महि ।
॥ धृतराष्ट्र उवाच ॥ पुत्त्रं पुरुषसिंहस्य सञ्जयाप्राप्तयौवनं । रणे विनिहतं श्रुत्वा भृशं मे दीर्य्यते मनः । १४७५